

Diktantas

970921

Opa! Pradedame, duosudavečiai, naujg darbo dieną. Arklių parijudino. Juodaičiai savęs užiūri, Sartukas pris tinginio, bet išhet fofu neparodė, abu tramkė grūdė, raušai, viuostai. Ir raušai, viuostai, netgi karštai kaip uoromis, grūdavo į vieną puse juoda, riebi, vietomis blizganti žemė. Krepejo silti drėgne, šviesia duona, ankstyvom žemuočių. Sauli išliudo viri užšio ir ištais deluosis, lyg motina vaikystėje, paliesi veidus. Jis pristabdi arklius iš melioruomo parimuisti, kaičiai buvo daugiau išvelmuo metu į vidų. Galvoje jolių minėti, ir visame kūne fūčiai, kaip burių-čioje po užspary. Tiki eik paskui plėgg ir stebek, kaip sunode, kelian žemę ir žvalci, be shausmo, gula į ūžį ilgas, tausios riebi, kaip išsiverčia riebus riebus, suiekikeli tausus vabalelių ar shaudriai mukiamis baltais, nulurintos ūkinės pienas, kaip tavo

žingsniai parotina ronys varning iš ūkly
žvirkly. Stebejo, visišk matė, suprato,

✓ Tačiau nėko negalvojo tol, kai nepajuto,

kad rūkė minacuti hojas. Todėl pristabdi
arklius, nirkian atleido aymvarus iš aut
žodio oživono nupurti našius m visais

✓ autais ir demencis. Ir va jau eina pas
kui plūgg basas. Eina dirgubai grūčian,

gyviom, nirkian, gerdomas dosnų žemis
gaivinę i lygumos raulis karstj. Eina

retkarčiais nuksteledamus arklius iš
apsiladeydamas džiustaudas lūpas. Gosi,

sultingos žemis vėl galia lipa blaudo
mis, slaučiūs iš kačiun priglunde

prėj plosveus. Atgyja galva, subruoda
mintyp, kurios neįciom nulinėja m
dougelin tokis pat arčius, būrumis va
kar, užvalkar, pries metus, odar sienam.

Ir niskas nutista į begalius ejimą paskui
plūgg. Pavaraij, varaij, rudenij. Eita, eita...
Ir datar eiuauna, i ateity bus tas pat.

Prieitaringas Gretes charakteris
J. Klimonaitės romanė „Vilius Karalius“

J. Klimonaitė savo romanė „Vilius Kar
alius“ pavairdavo literatūrų gyvenimą
jų papročius. Vilius veikė ~~charakteri~~
rauti, jslomis. Tačiau ypač išsiskiria
priestaringas Gretes brolis ^{charakteris} ~~brolas~~.

Vaihypsteje Greti - svajotoja, parilgini
velmuni mergaitė. Jai nepati alus nūri
žvejo kunitis, jis troštė pabigti iš pame
nig „turičių grąž vyrų ūkininkų, turi
velnių bardo iš neatraduode paken
sis iurini ar derva“. Man atrodo, kad
Gretė ypač nehenčių ronų giuntijų manys
todėl kuo vinkas jai čia prienės bro
li Mily, kurio neteko: „Tuokant, kai jis
lebebuvė“ aušinė. Gretė i pemanys kur
nešlemis. Motinai Mily išvijo, „Gretė
niele nėgo ilges metus“ o įrečiuojė
gra, vėlė, kur liks šeicis, nėkas jo
nebevirpildė, bent nėko gėru, iš tur